SEPTEM PSALMI CONFESSIONALES.

A quodam Lusitaniæ Principe,

COMPOSITI;

Atque verè pœnitentibus Ad dulcem contriti cordis occupationem,

Post repetitas alibi editiones,

Iterum, ad piorum vota & desideria

In lucem publicam PROPOSITI.

Ex Typographia Clari Montis Czestochoviensis. Anno Dñi 1694.

CONFITEBOR TIBI DOMINE, IN TOTO CORDE MEO.

Psal: 110.

P. Erlandi Camald. in Insula Vignani

PSALMI CONFESSIONALES.

Psalmus I.

QUis dabit capiti meo aquã & oculis meis fontem lachrymarum.

Ut mœrore congruo animæ meæ damna deplorare ſufficiam: adeſt quippe manifeſta & maxima cauſa mæſtitiæ cum antiquos dies cogito: juveniles Annos conſidero mentis intuitu.

In hac meditatione defecit ſpiritus meus, ſcio enim qualis fuerim, immo qualis fuiſſe non deberem.

Cognoſco qualis ſum, timeo qualis futurus ſim.

Et eò magis timeo, quò minus doleo.

 Uti-

Utinam magis dolerem, ut minus timerem.

Sed Domine quia jam diu percutis & nondum doleo, jam diu vocas & adhuc non audio.

Jam diu pulſas & cordis mei peſſulum non aperio, circumdant me dolores mortis.

Et cum multis replear doloribus exterius, nullum prorſus qui ad ſalutem operetur dolorem ſentio interius.

Nec ſolos ſenectutis dolores experior, ſed vir dolorum ego ſum à juventute mea.

Cunctique dies mei laboribus & ærumnis pleni ſunt.

Et tamen doleo, quia ſemper dolens dolere neſcio.

O! ſtupendam & ineffabilem Cœleſtis Medici Sapientiam! & im-

& immensam summi Regis bonitatem.

O singulare omnium bonorum largitoris beneficium.

Das enim mihi dolores ne peream jucunditatibus, & ut discã sine offensione jucundari.

Das dolores temporales ne patiar æternos, affligis corpus, ut salves animam.

Flagellas ut sanes, occidis ut vivifices.

Sed proh dolor: medicinam ex occulta manu misericordiæ tuæ invitus suscipio.

Et antidotũ salubrium dolorum quibus misericorditer in me sęvis, rudis non agnosco.

Et quomodo agnosco, si instanter à te peto, ut à me auferas dolores, qui tamen sinè dolori-

loribus ſalvari non poſſum.

Quomodo enim niſi per dolores ſanabitur, qui per delectationes infirmatur.

Fac ergo Domine ut doleã, & doce me ſalutarẽ dolorem.

Quo triſtitia mea vertatur in gaudium,& exultem in ſalutari tuo dicens.

Gloria Patri, & Filio,& SpirituiSãcto. Sicut erat in principio, & nunc, & ſemper, & in ſęcula ſęculorum, Amen.

Psalmus II.

FLuunt dies & labuntur anni, ſed infelix ego homo, qui poſt tot animæ meæ labes, poſt caſus graviſſimos ac diuturnos nondum reſipiſco.

Nec compungor de peccatis meis,

meis, in ea frequenter relabi contemno, ab eis resurgere non curo, nova veteribus & maiora minoribus accumulans.

Quid faciã Domine aut quò ibo, cum novissimum tempus meum, venerit? ubi abscondar à vultu iræ tuæ, aut quo à facie tuâ fugiam?

Cum vocaveris me ad judicium, & requisieris à me de talento mihi tradito rationem, quid respondeo tibi, aut quomodo negligentiam meam excusabo.

Cum sederis super Thronum Maiestatis tuæ & usque ad ultimum quadrantem prçceperis mihi reddere rationem villicationis meæ.

Dicam equidem Dñe vim

patior reſponde pro me, quis enim ego ſum ut reſpondeam tibi in judicio.

Sed quid ſi me ipſum reſpondere compellas? confuſus, territus, ac tremens dicam.

Nihil Domine perlucratus ſum quinimò nequiter & inaniter conſumpſi talentum tuum ac bona tua vivendo, luxurioſè diſſipavi.

Stulte quidem locutus ſum dicens vivendo, rectius enim moriendo dixiſſem, ſed vivere me tunc putabam & mortuus eram.

Quia ſine te vera vita mea vivebam: & ſi aliquando tecum vixi, vix memini.

Quin imò ſi vita impij, mors potius quàm vita dicenda eſt, meri-

merito dicam quod prius cę-
pi mori quàm vivere.

Nondum enim quid vita eſ-
ſet perfectè intellexeram, cum
jam te vitam vitarum, ac fon-
tem vitæ dereliqueram, & in
multis ſceleribus ætatem ma-
litia ſupplevit.

Ex utero matris meæ egreſ-
ſus non fueram, & jam pecca-
tor eram, in mundum ingre-
diens, peccata in quibus genu-
erunt me Parentes mei adhuc
peccati neſcius deflevi.

Nec penitus ceſſaveram ali-
ena flere peccata: quando pro-
pria commiſi, quæ cognovi &
non flevi,

Infans iniquitates colui &
pueritiam in quâ purus eſſe
debui, impurus egi; exhala-

 bant.

bantque de limosa concupiscētia carnis & scatebra pubertatis & obnubilabant cor meum.

Ut non discerneret lucem à tenebris & serenitatem mentis à caligine libidinis, & ætatem imbecillem obliviosam ac lascivam rapiebat voluptas perfida ac dolosa per abrupta cupiditatis, & ebulliebam per scortationes meas, in inferis satiari desiderans.

A pueritia veni in adolescētiam nec factus sum citius adolescens quò citius mea pravitas adolevit, & sylvescere ausus sum varijs & umbrosis amoribus, à quibus abstractus & illectus flagitiorum gurgite mergebar in interitum & perditionem.

Dies

Dies adoleſcentiæ meæ malæ & nefandæ tranſierant, & pergebam in juvẽtutem ſed ad priores revertebar, quanto ætate maior, tanto vanitate turpior, juvenis fui & attigi virum, & viguit in me vitium ſemper pro virtute.

Senui & incanui nec ambulavi in vijs tuis: ſed velut puer centum annorum puerilia adhuc ſenex facio.

Ubi ego aliquãdo innocens fui ut ſecundum tempus innocentiæ meę à te velim judicari, etiamſi illud conſtituas mihi ad judicium? juſtus es enim Domine & rectum judicium tuum, reddiſque unicuique ſecundum opera ſua.

Ego autem omnia mea vereor,

reor, quoniam opera tenebrarum ſunt & operarius iniquitatis fui ab initio.

Atq́ue impiorum ſemitas libens ſemper ſequutus ſum, jacui in vitijs, ſicut porcus in immunditijs, & ſicut ille ſiliquis paſcitur, ſic ego fabuloſis & ſcurilibus verbis oblectabar.

Serijs autem & utilibus contriſtabar: cum operantib9 iniquitatem communicabam & cum electis eorum convivabar & gloriabar in malitia, qui potens eram in iniquitate.

Excuſare me amabam, accuſare neſciebam & ingravabam cor meum: eòq́ue peccatum meum inſanabilius, quò me peccatorē non eſſe arbitrabar.

Nec

Nec ſolum medicinam animæ meæ ad mortem infirmanti non quęrebam, ſed oblatam recuſabam, & adverſus eam mihi miniſtrantes animo irreverenti & infrunito indignabar.

Arguentes me perſequebar, loquentes verò mihi placentia amplexabar, & in illorum ſermonibus mihi complacui, qui non habebant cor rectum ad te, ſtudui in commentis ac mendacijs.

Et in cunctis dilexi magis tenebras quàm lucem: ecce vitam meā annūciavi tibi Deus meus, hęc eſt ſeries vitæ meæ, in quâ iram tuam merui, hęc reſpondebo tibi cum interrogaveris me de me.

Sed tu delicta juvẽtutis meę & ignorantias meas ne memineris Domine, nec intres in judicium cum servo tuo, quia non justificabitur in conspectu tuo omnis vivens.

Si intrare tamen velis, quoniam Deus diligens judicium tu es fac mecum judicium, sed non fac justitiam & judica me secundum judicium diligentium nomen tuum, ut cantem tibi misericordiã & judicium.

Memento Domine quod licet nequam ego sum, servus tamen tuus sum, & filius ancillæ tuæ.

Et non ad multitudinem miseriarum mearum, sed ád magnitudinem miserationis tuæ aspicias, ut cum propter scelera

lera mea iratus fueris in me, miſericordiæ tuæ recorderis.

Ut non in æternum iraſcaris mihi ſed miſeréaris tribulato ſervo tuo ut te laudet anima mea, & confiteatur miſerationes tuas.

Gloria Patri, & Filio, & Spiritui Sancto. Sicut erat in principio, & nunc & ſemper, & in ſęcula ſęculorum, Amen.

PSALMUS III.

HEi mihi miſero: quia iratum adverſum me, conſtitui Redemptorem meum & legem eius contumaciter neglexi.

Iter rectum ſpõte deſerui & ſicut ovis renuens Paſtorem ſuum per loca arida & inaquoſa lon-

sa longè lateq; circũactus sum.

Errãs in inuio & non in via, aspera queque & inaccessa penetravi, & ubique tribulatio & angustiæ, in via iniquitatis & perditionis lassatus sum.

Et ambulavi vias difficiles quęrens requiem & non inveniens.

Quia non te Domine quęrebam sed in terrà sterili & in regione mortis ubi nulla requies, sed labor continuus & afflictio spiritus inhabitat: ibam.

Cum in honore essẽ non intellexi, sed quasi unus ex gregibus brutorũ, inter lustra ferarũ fuit incolatus meus.

In anxietatibus cum voluptatibus moratus sum, & in sentibus cubile meum stravi,

& ob-

& obdormivi in interitu, & ſperavi requiem in tormentis.

Nunc ergo quid agam? quo me in tantis periculis vertam? ſpes adoleſcentiæ meæ corruerunt omnes.

Et factus ſum naufrago ſimillimus qui mercibus amiſſis nudus enatat.

Jactatus vento, pelago elongatus à Portu, & vitam ſalutis non apprehendo, ſed rapior ſiniſtrorſum.

Retia mihi diſpoſuit hoſtis, quocunque ibam, & pedibus meis laqueos tetendit.

Ego autem deſpexi, & inceſſi ſecurus inter lubrica, & in peccatis meis mihi blanditus ſum.

Credidi juventutem mortis lege

lege non teneri, & hâc fiducia deceptus abij post turpia carnis meæ desideria.

Et ultra modum sensualitati habenas relaxavi, sequens eam quocunq; me ferebat impetus.

Et dixi insipiens in corde meo, quid ante medium de extremis cogitas.

Longa tibi restat dies; converti poteris cum volueris.

Sic inveteravi in peccatis, & consuetudo pessima versa est in naturam: jamque velut peccati mancipium catenatus illi servio.

Et quasi phreneticus odiens carnem suam dum sibi ipsi manus inferre laborat deliberationis ratione sopitâ.

Sic ego gravius ac periculosius

Iosius odivi animam meam, si quidem nefarias & violentas manus sibi ipsi iniecit impę-nitentia cordis mei.

Et peccandi obstinata voluntas infelicem animam meam proprijs manibus laceravit & exulceravit.

Atque ita gehennæ cumulos mercatus in dies magis secundum duritiem meam & impœnitens cor meum thesaurizo mihi iram in diem iræ.

Vestum jugum à me excutere aliquando tentavi, sed non valeo, quia inhęret ossibus.

O si tandem excidat à collo meo ut te diligam vel sero; excidet quidē si tu jusseris Domine, & àuxilium mihi miseris ex alto.

Non

Non merui fateor, ſed tu largitor optime, qui ſolem tuum æqualiter oriri facis ſuper bonos & malos.

Et indignis etiam non poſcentibus, bona temporalia cõcedis, quomodo ſpiritualia petentibus denegabis.

Miſerere ergo mei Deus & imple petitionem pauperis, qui Dives es in miſericordia, ac ſoles in hilaritate miſereri.

Et purgas volũtatem à conſuetudine mala & exaudis gemitus compeditorum.

Et ſolvis à vinculis quæ nobis facimus ſi non erigamus adverſum te cornua falſæ libertatis.

Operi manuum tuarũ porrige dexteram ut non cum cecidero collidar. Et

Et colliſus detrahar in profundū lacū in quo non eſt aqua.

Libera me de ore Leonis truculenti ad prędam parati, & animæ meæ inhiantis ut devoret.

Protector enim meus & liberator meus tu ſolus es, & in ſola miſericordiâ tuâ tota ſpes mea eſt.

Fiat igitur miſericordia tua ſuper me quemadmodum ſperavi in te.

Speravi & non confundar, ſed voti mei compos cantabo tibi.

Gloria Patri,& Filio, & Spiritui Sācto. Sicut erat in principio & nunc & ſemper, & in ſęcula ſęculorum, Amen.

Psalmus, IV.

NOctes meæ in mȩrore transierunt, & terroribus me agitant innumeris, conscientia concutit insomnem & velut gladio ancipiti, ab ea vulneratus torqueor.

Somnus meus varijs illusionibus turbatur, non mihi quietem afferens, sed laborem; in cogitationibus meis pernocto & cum defessus conor dare palpebris meis dormitationem, illico somnus recedit ab oculis meis & in doloribus dormio semper à diurnis curis, in quietâ lassitudine excitatus, & effervent omnia interiora mea absque requie.

Abominabilis factꝰ est animæ meæ cibus ante desiderabilis, potus

potus meus cum fletu miscetur, & confusio ante oculos meos est ruborque in genis meis cum recordor quam graviter te offenderim DEUS meus & quam varijs modis, viribus meis ac donis tuis abusus sum.

Dies meos in vanitatib9 prodegi, consumpserunt me curæ immortales, & insensatis cogitationibus huc & illuc distractus, irreparabilẽ feci temporis jacturam, somnia mihi multoties fingebam & gaudebam.

Evanuique delusus in vanitatibus & deliramentis meis, ascendebam usque ad cęlos & confestim descendebam usque ad abyssos: & dum abyssus abyssum

byssum invocat, contabuit in malis anima mea.

Et computrui coram oculis hominum, optabam impossibilia, & phantasticâ illorum fruitione, similis factus sum dormientibus, qui è somno surgentes nihil inveneruͤt in manibus suis.

Vilis ego sum vermiculus, & tamen nunquam me Domine cognovi, sed erecto supercilio me solum super omnes exaltavi, temereq́ue jactavi verba mea & in jactantia sapientiam esse existimavi.

Infestus fui socijs meis, & multis sæpe iratus, absq́ue causa contumelias irrogavi, abhortui patientiam & dilexi iram.

Nec

Nec causa suberat,& irascebar servis atque familiaribus meis imo & mihimet indignatus maledixi.

Et amicis meis cum ludibrio exprobravi, aduersitates meas invitus tuli, & magis in homine quam in Dño confidi.

Impatiens veritatem audivi, & in furore sapientibus respondi, aspiravi libenter ad iniurias & vindictas & ultionem Deo nunquam reservavi.

Adversus tuentē suam causam exasperabar: nec responsio mollis, aut vir levis cōplacebat. In litibus & contentionibus recreabar, & inimicitias ac discordias malevolus sæpe inter fratres seminavi.

Salubria & recta Consilia

auribus percepi, ſed diſciplinam non apprehendi, Conſiliarios prurientibus auribus placido aſpiciebam vultu, libero vero animo loquentes mihi, longe faciebam à me.

Egentibus manum non extendi, & cum eſurientibus panem meum non comedi, in plateis jacebant leproſi & mendici, ego autem tranſibam avertens oculos ab eis ne commoverentur viſcera mea, & miſericordiâ commotus eleemoſynam darem eis.

Debitum mihi mutuantibus non ſolvi, & ut inordinato appetitui parerem ære alieno me gravavi, ad illicita patranda dives eſſe concupivi, ad officia verò pia ſemper me pauperem oſtendi. Et

Et quod pietati defuit, concupiscentiæ meæ affluenter abundavit, in commessationibus, & convivijs ultra modũ lętatus sum, & naturam paucis contentam insatiabili voracitate vitiavi.

Venter meus fuit quasi Deus meus & gloria mea in pudendis eorum, qui terrena sapiunt accuratiores & suaviores cibos exquisivi, & obtentu necessitatis obumbravi sæpe negotium voluptatis.

Cum adulteris portionem meam posui, & cum mæchis familiaris conversatio mea fuit: in sanguinibus immoderate versatus sum, & iumentis insipientibus cõparatus, adeò me in hoc vitio prostravi, ut

pudeat dicere, quæ non puduit fecisse.

Vanitati aures & lingua mea serviebant, dum per illam impinguabat caput meum oleum peccatoris, & per hanc sæpe supplevi, quod in laudibus meis alij minus fecisse videbãtur & cum opportune poteram tradere alijs laudes meas, & meo & alieno ore semper gestiebam prædicari.

In omni deniq; genere deliciarum sæculi, à delicijs domus tuæ longe lateq́ue exulavi.

Et si quando metus mortis ac futuri judicij socordiã meam excitabat, & me à profundissimo voluptatis gurgite ad horam revocabat, subito tanquam

quam canis ad vomitum revertebar.

In ijs mortuus adhuc vivo, & in morte manens, ad mortem feſtino, eamque cum feſtinatione quoque venientem ad me video.

Sed cito anticipent me miſericordiæ tuæ Domine, priuſquam veniat dies illa terribilis calamitatis & miſeriæ dies magna & amara valde.

Ut tametſi moriar, & vivam & enarrem miſerationes tuas ſuper omnia opera tua.

Reſpice Domine, & vide quomodo anima mea jacet in concupiſcentijs ſuis paralytica & ab eis male vexatur.

Erue eam de viſco tenaci mortis ut tibi ſoli, qui ſolus

vita es, inhęreat, & relictis omnibus sequatur te qui es super omnia. Dic animæ meæ Domine Deus salutis meæ, salus tua ego sum, fiat tibi sicut vis.

Fac audire me hanc vocẽ tuam vocem exultationis & salutis, ut curram post eam, & apprehendam te, apprehẽsumque teneam nec dimittam donec me sanum dimiseris.

Ad quem enim pręter te infirmus ibo, ut curet me? aut quis poterit sanare infirmitatem meam, nisi qui propter homines & propter humanam salutem descendit de cælis, ut sanarentur à languoribus suis.

Quis vivificare poterit nisi

qui

qui mortificat & vivificat omnia? quis ſalvare poterit niſi tu DEUS meus & Salvator meus in tempore tribulationis? ſalva ergo & vivifica me, qui vita & ſalus æterna es omnium in te confidentium.

Tibi autem initij experti ſine fine gloria, tibi laus, & honor, tibi jugis adoratio, tibi gratiarum actio fons perennis miſericordiarum.

Procul enim à te receſſeram & elongavi fugiens: & tamen ægro fugienti, dum te vocat, pręſto ades, priuſque ei ſalutem tribuis quam gemitum audias.

Sufficit enim velle ſanari, ut ſanes velle vivere, & vitam pręſtes, & in benedictione

dulcedinis tuæ prevenis desiderium peccatoris seipsum cognoscentis.

Dicam ergo tibi Domine & sufficiet mihi, iniquitatem meam ego cognosco, & quid est cognosco, nisi sanari volo? & unde cognosco quoniam conturbata sunt omnia ossa mea, & anima mea turbata est valde à peccatis meis.

Ecce jam iniquitates meas pono in conspectu tuo Deus meus, ut cures & sanes animā meam, quia peccavi tibi.

Sicut enim non volens Deus iniquitatem tu es, ita non vis mortem peccatoris, sed magis ut convertatur & vivat.

Non enim mortui laudabunt te Domine, sed nos, qui vivimus

vivimus benedicimus Domino, & confitemur ei, quoniam bonus, quoniam in ſęculum miſericordia eius.

Gloria Patri, & Filio, & Spiritui Sancto. Sicut erat in principio & nunc & ſemper, & in ſęcula ſęculorum, Amen.

PSALMUS V.

MIſerias meas tibi Domine revelavi, non ut tibi notas faciam vias meas.

Qui omnes ab initio prę vidiſti & omnes greſſus meos dinumeraſti: noſti enim abſcondita tenebrarum, & oculis tuis nuda & aperta ſunt omnia.

Ipſaſque non modo cernis, ſed & diſcernis cogitationum

latebras & medullas affectio-
num.

Sed detego ut tegas, ac protegas, revelo ut abscondas humiliatumq; & contritum spiritum in me agnoscas? & per huius oblationem Sacrificij & tibi omnium gravissimi propitius mihi sis ac parcas peccatis meis.

Multa dixi & quidem gravia, sed pauca hactenus commemoravi.

In pluribus enim pungit me vermis conscientiæ meæ, utinam rodat putredinem.

Ut rodendo consumat & ipse pariter consumatur, nec foveri incipiat in immortalitate: sed mordeat ut moriatur, & paulatim desinat mordere mordendo.

Sed heu mihi, quia cum finem me fecisse puto, in anunciandis malis meis, tunc cogor quasi denuo incipere.

Et memoria mea plena spurcitiarum: abundãtius alias atque alias recolit sordes.

Peccavi enim super numerum arenæ maris.

Etsi mihi centum sint linguæ oraque centum, vix è mille millibus unum referam.

Id tamen dolorem meum auget quod omnes transactas fœditates meas & carnales corruptiones animæ meæ reminisci non possum.

Dum enim nova committo crimina, veterum obliviscor, sed quæ recordor non silebo.

Non quo amplius ea amare ve-

re velim, ſed ut te validiſſimè amem, Deus meus.

Et ut recolēti vias meas nequiſſimas in amaritudine cogitationis meæ dulceſcas mihi dulcedo non fallax, dulcedo amabilis, dulcedo felix, & ſecura.

Amica itaque mihi fuit invidia & charitas inimica.

Regibus & Principibus atq; Eccleſiæ miniſtris detraxi, & momordi eos mēdaci ſuſurro.

Juſtorum laudes & merita denigravi & impiorum facta approbavi.

Si quando de probis hominibus ſermo erat, objiciebam falſas maculas & occultos eorum defectus propalabam.

At in leviſſimis quaſi de gravi-

graviori crimine, apud alios accuſabam.

Si vero contra pravos infamia laborabat, repente exiles virtutes eorum concionabar.

Et meritis dignioribus eos anteferebam, ſicq́; maioris eis ruinæ cauſa fui.

Si videbam furem, currebam cum eo & cum nequitiam meam conſumarem adverſus filium Matris meæ ponebam ſcandalum.

Et à calumnia & fraudibus conſanguineis meis non parcebam.

Optavi proximo meo infelicitatem & ærumnas, & in ſolâ morte illius ſpem meam collocavi.

Innocentium cauſam non defendi

defendi & nocentibus quasi de eorũ cruciatibus, gaudens improperavi.

Multos temerè culpæ reos esse judicavi & in oculo fratris mei modicã festucam videns, in proprijs oculis magnam atque crassam trabem non sensi.

Acediam tanquam Matrem meam colui ; fuit otium mihi Frater.

Et fugi omne honestum exercitium ac laborem, torpebam per dies & de quotidianis in me locatis beneficijs, grates DEO meo non reddebam.

Quam raro vero per noctes in lege tuâ & in mirabilibus tuis, meditatus sum tu scis Domine,

mine, insomnis sæpe totam noctem duxi.

Et cum mens mea huc atque illuc ab uno te vagaretur in multa, nullibi occurristi ei.

Sine te ad lectum accessi, sine te in lecto cubui, sine te à lecto surrexi: sine te illuxit dies; sine te tota nox pertransijt.

Et ideo sine te semper fui, quia mecum semper fui, qui longe absum à te in tenebroso affectu meo.

Si forte tamen veniebas mihi aliquando in mentem & mirabilia tua opera considerare incipiebam.

Subito sarcina sæculi (velut somno assolet (dulciter premebar.

Et

Et cogitationes quibus meditabar in te, ſimiles erant conatibus expergiſci volentium, qui tamen ſuperati ſoporis altitudine demerguntur.

De rebus conſcientiæ meæ ſæpè ordinare propoſui, ſed deluſit me ſemper dies pręſens ſub expectatione futuri.

Supra fragile ac fallibile fũdamentum innixus ſum, & baculo arundineo atque infracto incubui: & dum in eo cõfiſus putavi me firmiter ſtare, cecidi in ignẽ, & agnovi cadens, quàm debiliter ſtetiſſem.

Inhiavi ſiti inextinguibili honoribus ac lucris, & in his cupiditatibus ſęviſſimas paſſus ſum difficultates.

Quilibet incõpoſitus & indiſci-

disciplinatꝰ mihi amicus erat, & venam amicitiæ coinquinabam sordibus concupiscentiæ, candoremque eius obscurabam.

Tartarea libidine rapiebant me spectacula theatrica, plena imaginibus miseriarũ mearum & fomitibus ignis mei.

Nec solum aditũ morti non observavi, sed etiam fenestras ei aperui.

Fueruntque singula membra mea fęnestræ singulæ quibus mors ad animam meam intravit.

Et sic subeuntibus novis, veteres sordes minimè expurgavi quin potius multa horum in me germinaverũt peccata.

Pro-

Propter quæ à facie tuâ eiectus sum, Deus meus & à tuæ præsentiæ cōsolatione destitutus quasi in desperationē corruo ignorans quo vadam.

Sed quò à te recedens ibo? aut quis in faciem meam aspiciet si tuam averteris à me, & velut reprobatum tuo me privaveris conspectu.

Odiosus procul dubio ero omnibus hominibus & tanquā vagus ac profugus interra.

In opprobrium & derisionē eo eis dum quæsierint à me ubi est Deus tuus & quare repulit te à se.

Quid igitur faciam miser, cum me à protectione tuâ alienum, & in medio inimicorū meorum, adversum me fortiter

ter pugnantium à te derelictũ intuebor.

Faciem tuam Domine requiram, & vultum tuum gemebundus deprecabor.

Ne derelinquas me, & ne declines in ira à servo tuo.

Me etenim tanquam fugitivum sequuntur omnes inimici mei ut comprehendant & occidant.

Et ideo ad te quem fugi, confugere me oportet: Deus meus fortitudo mea, refugium meum & virtus mea in die tribulationis.

Sicut enim non est Deus absque te ita absque, te non est Salvator.

Tu ergo Domine, qui omnes miserias meas nosti, & à quo

à quo figmentum fragilitatis meæ non eſt abſconditum projjce poſt tergum tuum omnia peccata mea.

Et iniquitatum mearum antiquarum ne memineris, ſed ſalvum me fac ſecundum miſericordiam tuam ab omnibus perſequẽtibus me, & libera me.

Quoniam non eſt qui redimat, neque qui ſalvum faciat, niſi tu Domine, qui ſalvos facis omnes ſperantes in te.

Et liberas pauperem à potente & de manu fortiorum eius.

Ne abſcondas ergo Domine à me faciem tuam, ne deſpicias me Deus ſalutaris meus, firmamentum meum & liberator meus.

Quo-

Quoniam pauper & inops ego ſum nimis: oculi autem tui in pauperem reſpiciunt.

Et ſi juſtitia tua me quæſierit abſconde me in ſinu benignitatis tuæ.

Quâ me ferens longanimiter ad pœnitentiam invitaſti, longanimis enim es, patiens, & multum miſericors atque prꝫſtabilis ſuper malitia.

Quin imo nihil tibi magis proprium quam miſereri ſemper & parcere.

Et ideo omnium miſereris, quia omnia potes, & diſſimulas peccata hominum propter pœnitentiam.

Parcis autem omnibus, quoniam tua ſunt Domine, qui amas animas.

Con-

Convertere ergo ad me cō-verſum ad te, eripe afflictam animam meam de omni anguſtiâ.

Ut repleatur os meum laude, & dicat tibi Benedictus Dominus, qui non permiſit me dari in captionem dentibus adverſariorum meorum.

Niſi quia Dominus mihi adjutor fuiſſet forte vivum deglutiſſent me: Anima mea ſicut paſſer erepta eſt de laqueo venantium,

Laqueus contritus eſt & ego liberatus ſum.

Gloria Patri, & Filio, & Spiritui Sancto. Sicut erat in principio, & nunc & ſemper & in ſęcula ſęculorum, Amen.

PSALMUS VI.

ME miſerum quid agam, quia ſingularis fera depaſta eſt animam meam & factus ſum in prędam inimici.

Omnibus me ſpoliavit bonis quibus tu me Domine ornaſti, & coram te timeo nudus apparerę.

Dives ac decorus à facie tua egreſſus ſum, & abij vagus poſt ſordes in via corruptâ & in pravítate cordis meį & denigrata eſt anima mea ſuper carbones,& immutatus color eius optimus.

Et qui croceis nutriebar amplexatus ſum ſtercora: adeoq́; vilibus peccatorum veſtibus indutus, me metipſum exinanivi ac deformavi. Secundum

cundum similitudinem pręvaricationis Adæ.

Ut in imagine in quâ tu Domine creasti me, tibi jam cognitus non sim, & quasi scabiosam ovem inter oves pascuæ tuæ me commorari non permittes.

Quomodo ergo ad pręsentiam immensæ Maiestatis tuæ, in cuius conspectu cæli non sunt mundi, vacuus, immundus, ac vilis, audebo redire, & delinquendo infatuatus cōmunicare cum electis tuis.

Redijssem utique licet pavidus ac pudefactus, paternâ tamen tua benignitate fretus dulcis enim Pater es filio proficiscenti in longinquam Regionem.

Sed

Sed ex diuturna peregrinatione redeunti multò dulcior, attamen redeundi ad te Deus facultate careo.

A ſçviſſimo enim prçdone vinctus teneor non ferro alieno, ſed ferreâ meâ voluntate, ex quâ catenam mihi conſtrixit inimicus, & in operibus, atque in omni vitioſo famulatu ad amaritudinem perducit animam meam.

Refugium meum longè eſt à me, quia longe à peccatoribus ſalus, & in miſera ſervitute mori cõpellor; niſi tu Dñe de cælo proſpiciẽs opem feras.

In limoſo profundi luto infixus ſum & tempeſtas tentationum quaſi fluctus ſçvi maris obruit atque demerſit me,

ita ut imminentia pericula posse me evadere desperē nisi assumpseris me Deus meus.

Quo enim surgere magis nitor, eo gravius allidor, intus & foris mihi ipsi sum molestus & utrobique hostes domesticos invenio, qui me pessundant.

Ad dexteram & ad sinistrā circumspicio, & neminem cui me tuto credam video, sed undiquâque metus concutit & ad quemcunq; diverto amicum, fidelem non reperio.

Et quomodo reperiam, qui Deo meo datam fidem non servo? consolantem me quęsivi in afflictionibus & calamitatibus meis, & non fuit qui me consolaretur ex omnibus charis meis. Sed

Sed incidi in homines verbosos & loquaces nimis, quin potius mutos; & ob hoc mutos, quoniam non ex eis sonabat verbum tuū Deus meus.

Sed delictum oris eorum sermo labiorum ipsorum: qui defectus meos sine compassione damnabant, & insultantes mihi durè & invectivè adversum me jurgia provocabant.

Stultis deceptoribus sæpè suffragatus sum, & à recto tramite declinans, in eorum sententiam ignarus ivi; sensimq́; atq́ue paulatim ab eis perductus sum ad eas nugas & insanias: ut quamvis à verà Religione (te opitulante) nunquam defecerim, crederem multas nænias.

Cęterum inexcusabilis homo ego sum; quia cum te Deum in veritate semper cognoverim, non in veritate & spiritu adoravi.

Sed commutavi veritatem in mendacium, & servivi creaturæ potius quam Creatori, & in rebus corruptibilibus me, atque cęteras voluptates meas exquisivi.

Sed age Domine dulcedo mea & fiducia mea & quemadmodum fecisti, ut in verâ fide te agnoscerem excita me in peccatis dormientem, & illumina oculos meos ne unquam obdormiam.

Jllumina accende, & erige eos ad te, ut in lumine tuo videant te lumen æternum,

lumen

lumen indeficiens & inextinguibile, lumen dulce & delectabile.

Videant & lætentur, atq; concupiſcant decorem tuum, ſciantq; nihil præter te vel in te, & propter te eſſe diligendū.

Tu Domine qui lux vera es, illuminans omnem hominem venientem in hunc mundum, fac oriri hoc lumen tuum in tenebris meis & deſiderare me juſtificationes tuas.

Ut vi amoris liquefacta anima mea deficiat in ſalutare tuum, atque ſitiat delectationes tuas.

Animam meam dico, ſed liceat mihi tuā dicere, tua enim eſt, quia tu eam creaſti ac dediſti, mea vero eſt, quia ego à te recepi.

Custodi ergo creaturam, quam ad tuam imaginem singulariter formasti, & ne permittas perire pretiosum donum tuum, quo me super omne opus manuum tuarum sublimasti.

In corpore meo & in membris meis, exige quidquid velis: induatur caro mea putredine, & consumatur vermibus: sed quęso Domine, tantum parce animæ meæ & in eam non extendas manum tuam.

Reduc me in vias tuas, ante solis occasum (advesperascit enim) & coge me ire ad te, si vocare parum est.

Coge ut libet, modo vadā, & non peream non propter me,

me, quia tuâ miſericordiâ toties abutens eâ me indignum feci.

Sed propter nomen Sanctũ tuum aufer à me cor lapideum, & da mihi cor carneum: ac pone Spiritum tuum in medio mei, ut ambulem in prçceptis tuis, & judicia tua cuſtodiam.

Sero nimis advenio Domine fateor utinam veniſſem citius, ſed ſcio & certus ſum quod venientibus tempus non prçſcribis, modo veniant.

Nec minus benigne recipis noviſſimos quamvis enim odio peccatum habeas, peccatorem tamen non odiſti nec in perditione eius lçtaris.

Et ideo etſi longam morã fecerit tu tamen patienter expectas eum.

O quam dulcis, ô quam ſuavis vox illa tua Domine, in in quâ animæ meæ ſpem dediſti: fornicata es cum amatoribus multis, tu tamen revertere ad me, & ego ſuſcipiam te.

Quam delectabile ac jucundum verbum illud, quo peccatores de ſe ipſis diffidentes conſolaris: ſi impius egerit pœnitentiam de omnibus peccatis ſuis vita vivet & non morietur non enim voluntatis meæ eſt mors impij.

Magna quidem jucunditate audio cum te dicentem audio, quod exultantis Paſtoris humeris reportetur ovis quæ erraverat.

Et drachma referatur in theſau-

thesauros tuos, collętantibus vicinis mulieri quæ invenit, & lachrymas excutit gaudium solemnitatis Domus tuæ, cum legerem in ea de minore filio, quoniam mortuus erat & revixit.

Da ergo Domine animæ meæ vocem virtutis tuæ, nec virtutis tantum torporem excutientis animarum, sed & radium lucis, annuntiantem pariter hominibus peccata eorū, illuminantem abscondita tenebrarum.

Sonet vox tua in auribus cordis mei & dic animæ meæ dormiēti quid tam diu lethargico gravaris somno, & vinculis captiva detineris? hora est iam de somno surgere & ut

derelinquas viam tuam atque revertaris ad me, qui redemi te

Revertere Sunamitis, revertere ut intueamur te, revertere & non tardes amplius venire ad me, ego enim ſum Dominus Deus tuus qui voco te.

Ego ſum ipſe qui doleo iniquitates tuas propter me, nec habeo in memoria priora.

Tunc fiducialiter dicã ego convertere anima mea in requiem tuam, quia Dñus benefecit tibi.

Ad eum ſecure vade, & licet à vijs tuis peſſimis laſſata; eo citius perge, quo citius requieſcere concupiſcis.

Noli deterreri peccatis tuis, ſi enim fuerint ut coccinum quaſi nix dealbabuntur, & ſicut nebu-

nebula delebũtur, nec de audacia accuſari verearis ubi de obedientia laudaris.

Vade & propera anima mea ad eum qui non venit vocare juſtos, ſed peccatores, & ſi peccatrix es, Deus peccatorum, Deus tuus eſt.

Quid ergo ire times, quæ non à ſevero judice vocaris, ſed à Patre miſericordiarum, ut miſericordiam conſequaris.

Ideo vade nunc lubens ad miſericordiam, vocata, ne poſtea ad judicium compulſa vadas.

In te jam Domine & Pater inclyte cõfido & non erubeſcã confiteri tibi deformitates & blaſphemias meas, qui non erubui profiteri eas, coram ho-

 mini-

minibus & latrare adversũ te.

Murmuret Phariſęus & dicat, quis poteſt dimittere peccata, niſi Deus? mihi etenim qui ad cor loquitur Deus eſt.

Cuius ſermo vivus & efficax qui me vocat, pius ac tranquillus eſt, & qui non ſolet continere in ira ſua miſericordias ſuas.

In verbo itaque tuo ſecurus ibo ad te Deus meus fiducia mea, & portio mea in terrâ viventium.

Ibo procidens ante te & Maieſtatẽ tuam non timebo quoniam tu vocas me, & ne offendam oculos tuos dum immundus appareo in conſpectu tuo.

Sordes meas abluam lacrymis;

mis assiduis, & palpebra à fletu non quiescet, sed erit lectus meus cōscius doloris mei.

Quo tibi placeo, dum mihi displiceo, & per te ad te conversus, de commissis pęniteo, ut mundo corde laudem te dicens.

Domine quis similis tibi, tūc enim speciosa erit laus in ore peccatoris & qui seminavit in lachrymis, in exultatione metet.

Gloria Patri, & Filio, & Spiritui Sancto. Sicut erat in principio & nunc & semper, & in sęcula sęculorum, Amen.

PSALMUS VII.

MIserere mei DEUS quoniā tribulor & inenarrabilibus urgeor miserijs. Tor-

Torrentes enim iniquitatis conturbant me & intraverũt aquæ uſque ad animam meam.

Ita ut quaſi fluvius inundãs peccata mea quæ hactenus diſſimulavi, confiteri quoque & emendare neglexi eouſque excreverint.

Ut ſupergreſſæ ſint caput meum & à ſenſuali appetitu cõcupiſcentiam, mentem, & voluntatem meam inflexerint, immo ſervituti Diaboli me ſubiecerint.

Vę mihi, quia totus lethaliter plagatus ſum, & à planta pedis uſque ad verticem nulla eſt in me ſanitas.

Supplantavit enim me inimicus meus, & tanquam crudeliſſimus tyrãnus in me ſęviens,

ens, omnibus me ſenſibus privavit, relinquens ſolum intellectum.

Ut de damno & jactura mea addendo ſcientiam adderet etiam & dolorem.

Parum quidem noceret ſi omnimoda functione ſenſuum orbaret, & in cunctis actionibus meis prorſus inſenſibilem me feciſſet.

Sed orbavit ad bonum & vim intulit ad malum.

Et ſtupore quodam inſenſibilitatis internæ animum meum per exteriora effuſum ſic effecit ut damna interiora non ſentirem.

Cum enim audire expediebat ſurdus eram & à veritate auditum avertebam.

Cum

Cum vero aures obturare æquum erat, ne audirent inutilia, & ineptias multorum, velox tunc ad audiendum ac benevolus auditor semper eram.

Cęlestia tanquam insipida gustabam; & ab omni spirituali cibo nauseabat anima mea.

Terrena vero super mel & favum dulciora judicabam.

Ad contemplanda quæ Dei sunt, cęcus & animalis homo eram.

Quæ vero mundi sunt superbo oculo videbam & insatiabili corde cupiebam.

Nec in sensibus tantũ sed & in mẽbris meis quæ dedit mihi Deus in ministerium animæ meæ viam salutis mihi occlusit antiquus hostis. Et

Et tales in hac dira obſidi-one mihi paravit inſidias ut eas vitare nunquam potuerim, ſed quoties fugam tentavi in-cidi in manus eius.

Peccavi enim videns, & vi-dere nolens, obſurdeſcens & audire volens, tacens & lo-quens.

Stans & ſedens; dormiens, & vigilans, ambulans, & qui-eſcens.

Omnem denique proprium & cõmunem uſum ſenſuum & membrorũ in turpem abuſum immutavi.

Exardeſcens immundis de-ſiderijs meis adeò ut omnem legem naturalem, Divinam, & humanam tranſgreſſus ſim.

Et in ſola peccati lege ob-

ſervan-

ſervanda diligens fuerim.

Utinam fuiſſem & jam non eſſem, ſed heu! quoniã idem qui antea fui, adhuc ſum, nihilque mutatus ab illo deteriora ſequor.

Adhuc enim pręſidens voluntas languida dominatur: & anima mea fędiſſima horrẽdis ulceribus undique ſcaturiens.

Non aliunde quam à ſeipſa in priſtinis malis perſeverat.

Sępe mihi iraſcor, quia tędet me vivere, cum non tędeat peccare.

Cognoſco ſtultitiam meam & confundor, ac confuſus me reprehendo.

O carnalis amator cur in luto concupiſcentiarum tuarũ tam diu jaces.

Quid

Quid tantâ sollicitudine de rebus mortalibus satagis & peritura bona tàm vehementi affectu cupis?

Aut quâ ratione bona dicis, quæ cum nimio labore & magno animæ tuæ detrimento acquiris.

Acquisita cum timore possides, possessa cum dolore amittis.

Cur anima mea propriæ conditionis & nobilitatis tuæ oblivisceris & sub putredine corporeorum sensuum miserâ & contumeliosam servitutem gerere non erubescis?

Cur infida mundi promissione deciperis, nec advertis quod illius summum donum vapor est ad modicū parens & vanitas vanitatū. Eru-

Erubesce, erubesce peccator miserrime, quoties ad fallaces creaturas conversus à Creatore tuo recessisti.

Et rediens ad temetipsum vide qualicunque oculo mentis tuæ, quam crudeliter miseræ venationis obtentu anima tua eviſceravit semetipsam.

Dum vilem muscarum prędam immoderato captans desiderio, aranearum instar ex proprijs visceribus sibi retia intexuit.

Erubesce iterum atq; iterum dico in quibus nullum fructum habuisti.

Et amissum tempus plora ut fructum afferat tibi erubēscentia: præbe cor tuum DEO, & solves quod debes.

In his

In his ſermonibus exacerbor in me, dum interius admonitus, intro in interiora mea.

Conferens in corde meo, quid amiſerim & quid invenerim.

At non quod probo bonum, ſed quod volo malum hoc ago?

Velle enim meum tenet inimicus & configuratum prioribus ignorãtiæ meæ deſiderijs captivat me, in lege peccati.

Sed tu Domine DEUS virtutum turris fortitudinis meæ, & Dominator vitæ meæ, auxilium tuum ne elongaveris à me.

Ad defenſionem meam conſpice, & protege me ſub umbra alarum tuarum ne corruam in conſpectu adverſariorũ meorum.

Et dé me gaudens inimicus meus ne dicat prævalui adversus eum.

Disrumpe vincula improperij mei sub quibus incurvatus sum, & funes peccatorum meorum quibus fortiter constrictus sum solve potētissime Dn̄e.

Et notam fac inimicis potentiam tuam ut immolem tibi hostiam jubilationis dicens.

Quis loquetur potentias Domini? aut quis enarrabit omnes laudes eius? qui eripuit animam meam de morte & pedes meos à lapsu.

Qui salvavit me ex ore Leonis, & à cornibus unicornium humilitatem meam.

Ad quē clamabo nisi ad te? ad quem clamaverunt omnes

patres

patres nostri & salvi facti sunt.

Ad te inquam qui non frustraris sperantes in te.

Pone itaq; me Domine juxta te, & cuiusvis manus pugnet contra me.

Nulla enim timebo mala, quoniam tu mecum es.

Ante omne desiderium meum, dele & detrahe quod planè alienum est à te.

Innova crea & confirma quodcunque dederis in te.

Ut abiectis carnalibus & inutilib9 desiderijs, laudetur peccator in desiderio animæ suæ.

Et te solâ verâ jucunditate frui desiderans intret postulatio mea in conspectu tuo ut in confidentia dicam tibi.

Desiderium animę meę tribue

bue ei, Deus meus, ſcio namq; &certus ſumquod nemo poterit deſiderare te niſi per te.

Nec ire ad te niſi tu traxeris eum.

Trahe ergo Domine & da mihi incipere in bono deſiderio ut illud perficiam in bono opere.

Antequam novum propoſitum mos vetuſtus opprimat.

Et prior voluntas vetuſtate roborata novam ſuperet.

Ut cum recta placẽt non revertar ad ſolita.

Indue me pretioſis veſtimentis ſalutis decoris tui, & denuda me vilibus viduitatis meæ indumentis.

Quibus deorbatus ſecundum priſtinam converſationẽ vete-

veteris hominis incedo,& noli opprobrij viduitatis meæ recordari amplius.

Ut in te noviter indutus atque novus homo factus, novo ſpiritu in novitate vitæ ſerviam tibi.

Et in fragrantia unguentorum tuorum ad te currens gaudeam in JESU Salvatore meo.

Gloria Patri, & Filio, & Spiritui Sancto. Sicut erat in principio,& nunc & ſemper, & in ſęcula ſęculorum AMEN.

ACTUS CONTRITIONIS.

Post quemvis lapsum in peccatum, & alias sæpe, præsertim verò ante Confessionem & in mortis periculo utiliter usurpandus.

O Amabilissime Domine JESU Christe, Amor meus pro me crucifixe, amo te super omnia toto corde, ob infinitam bonitatem omnesque Divinas perfectiones tuas; &, si possem omnium Angelorum & Sanctorum tuorum amore te amarem; nam omni possibili amore es dignissimus.

Et quia sic te amo, pœnitet me, & toto mentis affectu doleo,

leo, quod ego viliſſima creatura tua, contra te optimum DEUM meum, cui omne peccatum vehementiſſimè diſplicet, unquam peccaverim. O ſi te non offendiſſem! O non egiſſem id quod ſanctiſſimæ tuæ Voluntati & amori ſic contrarium eſt!

Revoco, retracto, deteſtor, annullo & quantũ poſſum annihilo quicquid feci cogitatione, verbo, opere, & omiſſione contra te, cupioq́; ac deſidero totâ anima meâ me id non feciſſe.

Heu pœnitet me iterum atq́ue iterum, & millies, pœnitebitq́ue tota vitâ meâ. Et quamvis nulla pœna aut infernus eſſet, nullum cœlum;

tua tamen amabilissima bonitas, â me, heu mihi! offensa sufficit, ut mihi cor dolore disrumpatur, & oculi flumina ac maria lachrymarũ profundãt.

Propono firmissimè cum gratia tua sanctissimæ tuæ legi imposterum in omnibus obedire; peccatum quodvis super omne aliud malum vitare; integre confiteri; pœnitentiam iniunctam explere; proximo meo, si quid teneor & debeo, satisfacere; offendendi te occasiones, quantum possum, fugere.

Condono omnibus omnes injurias & offensas mihi factas, sicut meas à te mihi peto condonari. Offero tibi vitam & actiones meas bonas, cum gratia tua

tia tua â me faciendas, & omnes afflictiones, (quas justè pro peccatis meis mereor) â me sustinendas, in aliquam compensationem tot offensarum & injuriarum â me tibi illatarum.

Insuper offero tibi intensissimos compunctionis, contritionis, & detestationis affectus, quos unquam verè pœnitentes & sua vel aliena peccata deflentes elicuerunt, & deinceps elicient; quos omnes, si ego solus possem, & si tibi placeret eos mihi dare, & alios omnes possibiles, elicere desidero: Offero inquam hæc omnia in unione perfectissimarum lachrymarum tuarum, quibus, ô amantissime JESU,

 nostra

noſtra delicta defleviſti; laborum item & cruciatuum, quibus eadem expiaſti; & omnium meritorum tuorum, per quæ ſpero veniam peccatorum meorum, & uberem gratiam â miſericordiſſimis viſceribus tuis, ut me emendem, & piam ac bonam vitam inſtituam, Amen.

Alia Praxis Actûs Contritionis deſumpta ex Exercitÿs R. P. GASPARIS DRUZBICKI.

DEUS, Domine DEUS, digniſſime DEUS, amabiliſſime, beneficentiſſime: ipſaque eſſentialis Bonitas, & Amor, & Sanctitas, & Sapiẽtia, & Omnipotentia, & plenitudo Perfe-

ctionis

ctionis DEUS. Justus meus, Judex meus, Pater meus, DEUS meus & odiens, & vindicans, & condonans peccata, sanansq; contritiones nostras.

Reminiscor, recognosco, & confiteor coram Te, omnes, & singulas iniquitates meas: quibus unquam displicui tibi: & Voluntati, Sanctitati, Dignitati, Bonitati, Charitati tuæ.

Displicent mihi, Domine: displicent, & super superque displicent, singula, & omnia peccata mea: quia ex se mala, & perversa: quia tibi displicita, & à te prohibita, quia irâ & vindictâ tuâ digna: quia supremæ Tuæ Maiestati, amabilissimæ Bonitati, honorandissimæ Sapientiæ, Potentiæ,

Justi-

Justitiæ, ac Voluntati injuriosa: quia innumera.

O utinam! utinam ea nunquam, nunquam, nunquam cõmisissem! Non corde, non ore, non opere, non omissione, non ullâ prorsûs iniquitatis ratione!

Totis viribus cordis, & mẽtis, & Animæ, & universæ substantiæ meæ, totius quoque Universi: nec non omnibus atomis eius, etiam universalisatis, ac mihi adunitis: doleo, doleo, superdoleo, de omnibus & singulis peccatis meis.

Odio perfecto, quo Deus illa odit, odi & ego: odisséque volo, & constituo in æternum.

Abominor, detestor, execror illa ex animo. Eru-

Erubeſco, & confundor de illis: & coram quidem omni Creaturâ: ſed maximè coram offenſo à me, Te tam Bono Deo: tam digno Deo: tam Amabili Deo.

Tædet me illorum: &, heu quando eliberabor ab eis!

Faſtidio, & nauſeo illa, tanquam canem mortuum, & putidum.

Horreo illa, & contremiſco totus ad memoriam illorum.

Eiuro, & abiuro illa: & recedo ab eis in æternum.

Omnem meum, & affectum & propenſionem, & inclinationem, qualiſcunque Voluntatis, & aſſuetudins meæ, ita ab eis averto, & avello, ut cupiam, ſtatuamque, & quâ

poſſum

possum faciam ; quasi impossibile mihi esse reverti, sive etiam inclinari, ad illa, & ad quęvis alia.

Desidero illa, & emendare, & emundare ; & jam nunc emundo, in Balneo sanguinis, & Meritorum Christi.

Cupio, propono, & decerno firmiter, expiare illa quàm plenissime, quoad culpam, & quoad pęnam omnem, & specialiter quoad spiritualem, & damni.

Propono, & statuo illa Sacramentaliter confiteri.

Propono etiam, & statuo constanter, plenam eorum fugam, vigilantemq́ue devitationem.

Deniq; spero, & peto omnium,

um, atque ſingulorum, plenâ, perfectamque, à te miſericordiſſimo, atq; indulgentiſſimo Deo meo condonationem.

Propter bonitatem tuam, propter Jesu Chriſti Domini mei mortem, propter Pretioſiſſimæ Dei Matris, omniumque Electorum tuorum interceſſiones ac merita.

Ad purum, ſummum, plenum Divini Cordis tui guſtum. Amen.

F I N I S.

Psalmi Confessiona